

РЕШЕНИЕ

№ 31041

гр. София, 05.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 21.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6186** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на Ч. Б. Н., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на К. срещу РЕШЕНИЕ №773 от 29.04.2026г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.
По изложените в жалбата съображения -се моли същата да бъде уважена. Релевират се нарушения на материалния закон и съществени нарушения на административно-производствените правила. Сочи се, че административният орган неправилно не е кредитирал бежанската история, като не е съобразил принадлежността на жалбоподателя към определена социална група поради сексуалната му ориентация. Визира се, че изложеното за упражнено физическо насилие, дискриминация на работното място, призоваване от полицията не е обсъдено в съвкупност и във връзка с информацията за държавата по произход. Позовава се на чл. 347-1 от Наказателния кодекс на К., предвиждащ наказание „лишаване от свобода до 5 години“ и „глоба“ за еднополови сексуални отношения, както и на данните, че лицата хомосексуална ориентация не получават ефективна защита от държавните органи срещу насилие и други посегателства от други лица. Поддържа се, че липсата на писмени доказателства не е достатъчно основание да не се кредитира бежанската история, както и че пътуването през други държави и временното напускане на центъра не заличават основанията за международна закрила. Позовава се на практиката на СЕС по съединени дела С-199/12 и С-201/12. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата и да се отмени оспореното решение като се върне преписката със задължителни указания за

уважаване на молбата за закрила.

В съдебно заседание Ч. Б. Н. лично и чрез адв.Л. Д., определена по реда на ЗПП -поддържа жалбата си. От името на оспорващия са представени три документа на френски език /преведени в с.з. от преводача/ -две призовки и съдебномедицинско удостоверение. Прави се довода, че не отговаря на истината изложеното в обжалвания административен акт, че лицето е напуснало ПМЗ „Военна рампа“, като се твърди, че същото се е намирало в общежитието, но не е било отчетено от дежурния. Поддържа се, че представените доказателства са свързани с изложеното от него за преследване, полицейски действия и физическо насилие във връзка с хомосексуалната му ориентация. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата.

Ответната страна, чрез юрк. Х., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображенията изложени в оспореното решение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 15.05.2026г. по отношение на връчване от 12.05.2026г. е в срок, допустима е като депозирана от адресат с правен интерес, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка се съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба с вх. № ПМЗ-ВР-4189 от 19.12.2025г. на РПЦ -гр.С., отдел „ПМЗ -кв.Военна рампа“ (л.61) от Ч. Б. Н., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], К., гражданин на К., етническа принадлежност -баса, вероизповедание -католик, семейно положение -неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

В производството на основание чл.63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила -предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.5 от протокол с рег. № УП-18293/23.12.2025г. л. (л.35 до л.39). Интервюто се е състояло в присъствието на преводач от френски език. Видно от протокола за проведено интервю е, че молителят има висше образование -бакалавър по медицински лабораторни анализи и е провеждал платен професионален стаж като медицински лаборант. Заявил е, че майка му се намира в К., баща му е починал, когато е бил малък и в Република България е сам. Посочил е, че не притежава друго гражданство, а личната му карта и паспорта са останали в багажа му във Франция. По отношение на маршрута си е заявил, че през месец март 2025г. е напуснал легално К. и е заминал за Н.. Там посетил посолството на К., а след това и посолството на Република България с цел получаване на виза. Чрез посредничеството на трето лице получил документ за участие в състезание по свободна борба, който използвал като основание за издаване на визата, като признал, че това било претекст, а действителната му цел била да достигне Европа. Останал в Н. около три седмици, след което се върнал в К. и от [населено място] отпътувал със самолет за Република България с прекачване през Турция. Пристигнал в страната на 21.04.2025г. и останал около десет дни. По съвет на свои познати решил да замине за Франция, тъй като е франкофон, като първоначално пътувал със самолет до У., а оттам с влак до Франция. Посочил е, че е пристигнал във Франция на 10.07.2025г. и около една седмица по-късно е подал молба за закрила. Уточнил е, че Франция отказала да разгледа молбата му, тъй като преди това е бил в България и е разполагал с българска виза, поради което компетентната държава е РБ.

Чуждият гражданин е мотивирал молбата си за международна закрила с твърдението, че е хомосексуален и поради това е бил подложен на насилие и дискриминация в К.. Разказва, че докато провеждал стаж в болница, където работил около 9 месеца бил дежурен и поканил своя

партньор, с когото бил във връзка от около една година. Двамата били забелязани да се целуват чрез камерите в лечебното заведение, както и били заварени в стая от негов колега. Последният уведомил завеждащата лабораторията, която го предупредила незабавно да напусне, посочила, че не може повече да работи в болницата поради сексуалната си ориентация, както и че ще уведоми и други болници, за да бъде възпрепятстван при евентуални опити да започне на друго място работа.

Твърди, че инцидентът се случил няколко дни преди да напусне страната. Два дни след случилото се при майка му пристигнала призовка да се яви в полицията. Към този момент живеел сам в друго населено място -Оджа, но майка му го уведомила по телефона и той видял призовката. При провеждане на интервюто е заявил, че не разполага с копие от документа, тъй като искал да напусне страната, а отношенията с майка му били обтегнати. Допълва, че след инцидента в болницата партньорът му избягал и оттогава не разполага с информация за него къде се намира.

Ч. Б. Н. е заявил, че и преди инцидента е получавал заплахи и е бил обект на враждебно отношение поради сексуалната си ориентация. Разказва, че негови познати и съученици го упреквали, отправяли към него обидни изрази и му казвали, че не желаят да го виждат и че трябва да се махне. Посочва, че в гимназията поведението му пораждало съмнения относно сексуалната му ориентация, тъй като не проявявал обичайното според тях отношение към момичетата. Съобщава, че е ставал предмет на физическо насилие от групи лица, определено от него като „народно правосъдие“, като бил бит многократно, а през 2016г. му била счупена и ръката. Поради упражняваното насилие напуснал дома на родителите си и от 2017г. живеел сам, като се издържал чрез работа на строителни обекти.

Жалбоподателят сочи, че не е подавал сигнал до полицията, тъй като счита, че тя не би защитила хомосексуално лице. Заявил е, че не е бил арестуван, съден или осъждан, не е членувал в политическа партия или организация и не е имал проблеми поради етническата си принадлежност. Посочил е, че е католик и че религиозната среда в страната не е благоприятна за хомосексуалните лица. Уточнил е, че няма лични вражди по друг повод, извън обстоятелството, че е хомосексуален. Заявил е, че във Франция се е свързал с ЛГБТ асоциация и е използвал мобилно приложение „R.“ за осъществяване на контакти с други лица. Допълва, че при евентуално завръщане в К. се опасява, че ще бъде вкаран в затвора, където вероятно ще бъде изтезаван и насилван.

По преписката е приложена докладна записка с вх. № ПМЗ-ВР-923/31.03.2026г. /л.31 и сл./, от която е видно, че чужденецът е напуснал самоволно общежитието на отдел „ПМЗ -кв.Военна рампа“, където е бил настанен.

Във връзка с посочените от молителя твърдения в хода на административното производство е приета справка с вх. № МД-02-158/16.04.2026г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ -МС /л.25 и сл./ относно актуалната общественно-политическа обстановка в К., законодателството относно хомосексуалността, данните за арести и наказателни производства, отношението на обществото към лицата с хомосексуална ориентация и дискриминацията на работното място.

В нея е посочено, че еднполовите сексуални отношения в К. са криминализирани, като в Наказателния кодекс в чл. 347-1 е предвидено наказание „лишаване от свобода от 6 месеца до 5 години“ и „глоба“ за лице, което осъществява сексуални отношения с лице от същия пол. Законът за киберсигурността и по-конкретно чл. 83 предвижда наказание –затвор от 1 до 2 години и високи глоби за отправяне по електронен път на сексуални предложения към лице от същия пол. Отражено е, че посочените разпоредби се прилагат на практика и че са налице данни за арести и наказателни производства, които често не са основани на доказателства за конкретен сексуален акт, а на външен вид, маниери, слухове или сигнали от частни лица. Посочено е, че задържаните

лица са изложени на риск от изнудване, унизително отношение и физическо насилие, както и че в К. липсва правна защита срещу дискриминация въз основа на сексуалната ориентация на работното място.

При разглеждане на подадената от Ч. Б. Н. молба за закрила ответникът е приел, че следва да се изследва дали в онкретния случай са налице предпоставките, определени в чл.8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Независимо от данните в приложената по преписката справка за криминализирането на еднполовите отношения, действителното прилагане на наказателната уредба, арестите по слухове и доноси, неблагоприятното обществено отношение и липсата на защита от дискриминация на работното място, ответникът не е кредитирал бежанската история. Прието е, че молителят не е представил писмени доказателства за твърдените посегателства спрямо него, нито доказателства, удостоверяващи, че е получил призовка да се яви в полицията поради сексуалната си ориентация. Посочено е, че историята му е противоречива и нелогична и че по преписката се наблюдават противоречиви факти във връзка с изложеното и поведението на кандидата.

Визирано е, че след пристигането си в България жалбоподателят е имал достатъчно време и възможности да се запознае с правната уредба и да подготви значими за ЗУБ факти и обстоятелства, чрез които по-лесно да получи международна закрила. Според ответника лицето е използвало общоизвестни факти за положението в К., за да подсили бежанската си история, като изтъкнатите опасения от преследване при завръщане са приети за хипотетични и недоказани и за представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

При преценката на поведението на кандидата е отчетено, че при първото си влизане в Република България същият не е подал молба за закрила, а е продължил пътуването си към Франция. Съобразено е и обстоятелството, че на 31.03.2026г. е напуснал самоволно общежитието на РПЦ -гр.С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“, без да уведоми ДАБ при МС по установения ред. Ответникът е приел, че с тези действия чуждият гражданин е изразил незаинтересованост молбата му за международна закрила да бъде разгледана от компетентните органи в Република България, като поведението му е преценено и като мълчалив отказ от подадената молба.

Направен е извод, че лицето е имало намерение да премине през територията на Република България за друга държава и че ако действително е търсело закрила, би се възползвало от тази възможност при първото си влизане в страната. На фона на изложените мотиви е прието, че в конкретния случай става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, §62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисариат на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Ето защо е прието, че няма основания за предоставяне на бежански статут. Не е заявено за осъществено спрямо жалбоподателя преследване поради раса, религия, националност, политическо мнение и/или убеждение или принадлежност към определена социална група. Посочено е, че същият не е политически ангажиран, не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход и не е бил заплашван лично по нито една от посочените причини. Направен е извод, че не са налице субективният и обективният елемент на понятието „основателни опасения от преследване“.

Ответникът е приел, че молителят не твърди спрямо него да са предприети реални действия на преследване нито от държавен орган, нито от организация или други недържавни субекти, на които държавата не желае или не може да противодейства. Посочено е, че не се установяват и дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване.

Не е заявил и спрямо него да има предприети реални действия за преследвания на някое от основанията за закрила вкл. преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не е налице и хипотезата на чл.8, ал.5, т.6 от ЗУБ, съгласно която действията на преследване могат да бъдат насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

На следващо място е прието, че молбата за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУ е неоснователна също. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че кандидата е бил принуден да напусне държавата си по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Посочено е, че спрямо чужденецът не е налице заплахата поради безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на Съда в Л. по дело № C-465/07, по отношение на чл.15, б.,в“ от Директива 2004/83/ЕО, съгласно което силата на степента на безогледното насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или от съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Посочено е, че съгласно пълзящата скала по т.39 от решението, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба следва да бъде степента на безогледното насилие, която се изисква за предоставяне на субсидиарна закрила. Визирано е и Тълкувателното решение по дело № C-285/12 на Съда в Л. от 30.01.2014г., съгласно което следва да се изследва първо дали на съответното място е налице въоръжен конфликт и след това, ако такъв е установен, да се извърши преценка дали насилието, което го характеризира, е безогледно. Коментирана е и приложената справка с вх. № МД-02-158/16.04.2026г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ -МС /л.25 и сл./, от която е прието, че няма безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, Няма и основания да се счита, че ако се върне лицето -със самото му присъствие на територията на държавата по произход -има реален риск от заплахата за живота, здравето или целостта му. Посочено е, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9 от ЗУБ., сред които не е лицето.

Направен е извода, че не са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, тя би била изправена пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Не са установени и предпоставките по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. С оглед изложеното изцяло е отхвърлена молбата за закрила.

В СЪДЕБНОТО производство от жалбоподателя са представени три документа. Съдът е предоставил възможност в съдебното заседание от 21.07.2026г. представените документи да бъдат преведени от назначения преводач от френски език В. Л.. По отношение на документ №1 /л.75/ е посочено, че същият представлява призовка от 25.03.2025г., с която дивизионен комисар от съдебната полиция в [населено място] -столицата на К., призовава жалбоподателя да се яви в Централния комисариат на [населено място] вход 2, за да бъде разследван по жалба, подадена от Капком К.. За документ №2 /л.76/ е установено, че също представлява призовка, с щемпел „спешно“ от 30.12.2025г., с която жалбоподателят следва да се яви в Централния комисариат по жалба на Ж. Б.. По отношение на третия документ /л.77/ преводачът посочва, че същият представлява медицинско удостоверение от 19.12.2016г., издадено от центъра за спешна в [населено място], че жалбоподателят е бил със счупена ръка.

Жалбоподателят чрез преводача пояснява, че лицето посочено в първата призовка -Капком К., е била негов пряк ръководител в медицинското учреждение, в което е работел. Твърди, че жалбата ѝ е била подадена, тъй като същата го е заварила в болницата в деликатен момент с неговия приятел от мъжки пол. По отношение на Ж. Б., посочен във втората призовка, заявява, че няма представа за какво е подадена жалбата, тъй като към датата на издаване на призовката вече не се е намирал в К.. Посочва още, че всички конфликти и случаи, при които е бил бит, са били свързани с неговата хомосексуалност, както и че през 2016г. след инцидента, при който му е била счупена ръката, е напуснал училището, за да се възстанови. Подчертава, че Капком К. го е заплашила, че предвид хомосексуалната му ориентация не трябва да работи в нито едно медицинско учреждение в К..

От ответника е представена актуална справка с вх.№ МД-02-231/17.06.2026г. /л.78 до л. 90/ относно положението в К.. В същата са разгледани общото положение в страната, актуалната общественно-политическа и икономическа обстановка, нивото на сигурност, отношението към лицата, изповядващи християнската религия, както и отношението на обществото и властите към хората с хомосексуална ориентация и другите представители на LGBTQ+обществото. Посочено е, че управлението в страната се характеризира с институционален контрол и репресивни практики, като са описани въоръжени действия в Северозападния и Югозападния регион във връзка с англоезичния конфликт, както и нападения на ISWAP и Б. Х. в района на Далечния север. Отражено е, че посочените прояви на насилие са съсредоточени в конкретни части от територията на К..

По отношение на лицата с хомосексуална ориентация в справката е посочено, че К. има действаща законова рамка срещу хомосексуализма, като наказанието за хомосексуални действия по Наказателния кодекс е до 5 години лишаване от свобода

и парична глоба. Отражено е, че наказателна отговорност е предвидена и за отправяне на предложения за хомосексуална връзка в социалните медии. Посочено е, че голяма част от арестите на засегнати лица не са извършени въз основа на доказателства за конкретен хомосексуален акт, а по подозрение или в отговор на сигнали от частни лица. Изложени са данни, че органите на реда извършват необосновани арести по сигнали от съседни, включително и от анонимни лица, както и че при невъзможност да се докажат хомосексуални действия или намерения се прибегва до физическо насилие с цел получаване на самопризнания.

В справката се визира, че в камерунското общество се създават и наслагват нагласи на широко разпространена хомофобия, изразяваща се в насилие, дискриминация и стигматизация, като тези обществени нагласи се подкрепят и от действията на органите на реда. Отразени са случаи, при които лица от гей общността са били преследвани, бити, ограбвани и заплашвани, а тези от тях, които са потърсили закрила от полицията, са претърпели насилие от самите полицейски служители и са били освобождавани след заплащане на откуп. Като прояви на дискриминационни и насилствени мерки са посочени законова и онлайн репресия, произволно задържане, изтръгване на признания със сила, изнудване, рекет, обир, тормоз, саморазправа, насилие при арест, както и насилие от семейства, религиозни и консервативни общности.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място се установява, че ответникът по силата на разпоредбата на чл. 75, ал.1 от ЗУБ е компетентен да постанови оспорения акт.

В административното производство са спазени правилата в чл.58 и следващите от ЗУБ. Лицето е уведомено на разбираем за него език относно процедурата, която следва, използван е преводач и е дадена възможност на кандидата да изложи историята си.

Съдът по въпроса дали актът е мотивиран и постановен при изяснена фактическа обстановка -намира, че отговорът следва да бъде даден с оглед представените доказателства и извършената от ответника преценка на бежанската история. Безспорно в съдебното производство са представени две полицейски призовки и съдебномедицинско удостоверение, които са относими към факти, заявени от оспорващия още при проведеното интервю. Същите доказателства не са изолирани, а се подкрепят от споделената бежанска история. По време съответстват на изложеното от лицето. Следва да се има предвид, че за да не се кредитира бежанската история ответникът е приел, че липсват данни за съдебно преследване на лицето във връзка с твърденията за неговата хомосексуална ориентация. Така -по време на интервюто на л. 37, в отговор на въпрос № 14 жалбоподателят е заявил, че завеждащата лабораторията е узнала за неговата сексуална ориентация, отстранила го е от стажа и го е заплашила, че ще уведоми и други лечебни заведения. В последното съдебно заседание на /л. 91 –гръб/ същият конкретно посочва, че тази

жена е Капком К., която е подала жалбата, въз основа на която е издадена първата призовка. Това обстоятелство следва да бъде проверено пред ответника, защото ако е така установява вероятна основателност на бежанския разказ и мотив за закрила. На жалбоподателя трябва да се даде възможност да представи всички доказателства, с които разполага, относно лечебното заведение, в което твърди, че е работил или провеждал професионален стаж, осъществяваната от него дейност и качеството на Капком К. като негов пряк ръководител. Следва да се изяснят наименованието на лечебното заведение, периодът, през който е осъществявал дейност там, функциите на посоченото лице, начинът, по който е получил призовката и връзката между подадената от нея жалба и инцидента в болницата. Едва след изясняване на тези обстоятелства може да се прецени дали лицето, посочено в първата призовка, е същото лице, за което жалбоподателят е разказал при проведеното интервю. Следва да се установи и дали, ако деянието е от общ характер – следва в призовката да е изписано именно на лицето, подало сигнала и/или жалбата, или се касае за деянието от частен характер, при което на призовката е именно на тъжителя. В действителност – може и тази теза да е защитна, но следва да се провери.

Втората призовка също не е обсъждана от административния орган, предвид това, че представена за първи път пред съда, когато оспорващият вече е разполагал с документа. В нея изрично е посочено, че лицето се призовава по жалба на Е. Ж. Б. във връзка с факти, свързани със сексуална ориентация л.76 -последен абзац от документа **-D"orientdtion sexuelle**. В съдебното заседание жалбоподателят заявява единствено, че няма представа за какво е подадена жалбата и че към датата на издаване на призовката вече не е бил в К.. Това налага при новото разглеждане да се даде възможност на оспорващия – да представи още доказателства във връзка с тази призовка и жалба от Е. Ж. Б.. За тази призовка се отнася гореизложеното и за първата такава. Следва да се има предвид, че има отбелязване спешно, поради което ако е от частен характер преследването – не би имало подобен гриф. Всички тези обстоятелства следва да се изяснят от ответника- възможно ли е тези документи да са свързани с наказателно преследване по чл. 347-1 от НК на К. или за административно-наказателна процедура, завършваща с глоба- по чл.83 от Закона за киберсигурността.

Въпреки, че ответникът няма вина за късното представяне на посочените документи, то съгласно чл.75, ал.2 от ЗУБ при произнасяне по молбата следва да се преценят всички относими факти, декларации и документи, свързани с личното положение на молителя и държавата му по произход. Безспорно кандидатът следва да положи усилия да обоснове молбата си, но органът е длъжен да установи и прецени всички факти от значение, да изясни необходимите обстоятелства и да даде възможност да бъдат представени доказателства, когато от изложеното е видно, че такива могат да съществуват. В конкретния случай при интервюто ответникът дори

не е направил опит да изясни самоличността на завеждащата лабораторията, наименованието на лечебното заведение, дейността, която жалбоподателят е осъществявал в него, служебното качество на посоченото лице и обстоятелствата относно получената призовка. Ако беше достатъчно изяснен този факт по време на интервюто и понастоящем съдът можеше веднага да прецени какви са новите доказателства -защитна теза или такива в подкрепа на бежанската история. Това не може да се случи и следва решението да се гради на предположения, което не е допустимо. Тези новопредставени вероятно относими към бежанската история документи – следва да се разгледат от ответника за първи път, а след това констатациите му да подлежат на съдебна преценка.

Едновременно с това от актуалната справка е видно, че в К. полицейски действия и задържания на лица с хомосексуална ориентация могат да бъдат предприети по подозрение или вследствие на сигнал от частно, включително анонимно лице. Следва да се направи разграничение, че наказателната уредба криминализира хомосексуалните действия, а не самия донос, но сигналът от частно лице може фактически да стане повод за полицейска проверка и действия спрямо посоченото лице. Точно поради това обстоятелството, че първата призовка е по жалба на лице, за което оспорващият твърди, че е било негов пряк ръководител, а втората изрично е за факти, свързани със сексуална ориентация, не може да бъде разгледано изолирано от информацията в справката за начина, по който на практика се поставя началото на полицейски действия срещу представители на LGBTQ+обществото.

В справката на ответника се съдържат данни не само за наказателната норма, но и за действителното ѝ приложение, за произволни задържания, изтръгване на признания с физическо насилие, изнудване и унизително отношение спрямо лица, обвинени в хомосексуалност. Тези данни кореспондират с опасението на жалбоподателя, че при явяване по призовките може да бъде задържан и подложен на насилие. Изложеното в справката за сигнали от съседни и частни лица е относимо към двете представени призовки, а данните за саморазправа и насилие в консервативни и религиозни общности са относими към твърденията му за многократни побои, определяни от него като „народно правосъдие“. Обстоятелството, че лица, потърсили защита от полицията, са ставали обект на насилие от служителите на реда, е относимо и към даденото от него обяснение защо не е подал сигнал за предходните посегателства.

Съдът не намира, че се касае за история, която може да се отхвърли единствено като ползваща общоизвестни за К. факти. Видно от интервюто лицето подробно разказва конкретни обстоятелства за болницата, партньора си, действията на колега и завеждащата лабораторията, получена призовка, предходни побои и счупена ръка. В съдебното производство са представени документи, които по вид и съдържание се отнасят до същите обстоятелства вкл. призовката на л.76, в която изрично е посочено, че се призовава и то спешно да се яви по жалба от Ж. Б., **поради**

сексуалната си ориентация. Дали тези документи са достоверни и дали доказват твърдените факти следва да бъде проверено именно от ответника.

По повод изложеното, че жалбоподателят е хомосексуален, следва да се съобрази Решението на Съда на ЕС от 07.11.2013г. по съединени дела C-199/12 - C-201/12, съгласно което "наличието на наказателно законодателство, насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява същите да бъдат разглеждани като отделна социална група. Единствено наказуемостта на хомосексуални действия не представлява сама по себе си акт на преследване, но наказание лишаване от свобода, с което се наказват такива действия и което действително се прилага в държавата по произход, следва да се счита за несъразмерно или дискриминационно наказание. Не може да се очаква от търсещото закрила лице да прикрива своята сексуална ориентация или да се въздържа от нейното изразяване, за да избегне преследване".

От друга страна е факт, че жалбоподателят първоначално след пристигането си от К. е напуснал България и е заминал за Франция, както и че по преписката е съставена докладна записка за самоволно напускане на общежитието. Тези обстоятелства могат да бъдат преценени във връзка с поведението на кандидата, но не доказват, че заявленията от него опасения при връщане в К. са неистински. Известна е практиката на ответника да приема, че неподаването на своевременно на молба на закрила или самоволното напускане – да се тълкува в ущърб на кандидата, което е неправилно. Няма такава презумпция установена от закона. Самоволното напускане – може и да е поради страх или други конкретни причини у кандидата, както и несвоевременното подаване на молба за закрила. Търсенето на по-добри условия за живот в друга държава членка – също е мотив, извън причината за напускане конкретно на страната по произход. Ако има преследване, ако лицето е застрашено – така, както твърди и ако има вероятност да се наруши принципа за забрана връщане на молителя, ако същият ще бъде подложен на нечовешко отношение – следва тези обстоятелства да се установяват, извън останалите очаквания на лицето. Следва да се има предвид, че лицето се позовава както на насилие от частни лица, така и на опасност от полицейските органи поради действащото наказателно законодателство. Видно от справката, лица от гей общността, които са потърсили убежище в полицията, също са ставали обект на насилие от служителите на реда. При тази информация обяснението на жалбоподателя, че полицията не би защитила хомосексуално лице, е следвало да бъде обсъдено конкретно.

Съгласно чл.8, ал.3 от ЗУБ преследването може да произхожда както от държавата, така и от недържавни субекти, когато държавата не може или не желае да предостави закрила. В конкретния случай твърденията касаят от една страна наказателна уредба и полицейско призоваване, а от друга страна повтарящо се физическо насилие от групи лица и дискриминация в професионалната среда.

Ответникът не е направил пълна преценка дали тези действия, разгледани в тяхната съвкупност и с оглед информацията за държавата по произход, достигат интензитета на преследване по чл.8, ал.4 и ал.5 от ЗУБ.

Касателно предпоставките по чл.9 от ЗУБ съдът намира, че новата справка съдържа данни за въоръжени действия в Северозападния и Югозападния регион на К., както и за нападения на ISWAP и Б. Х. в Далечния север. Не се установява обаче насилието да е безогледно и повсеместно на цялата територия на страната. Жалбоподателят е роден в [населено място] и бежанската му история не е свързана с англоезичния конфликт или с действията на посочените въоръжени групировки. Поради това единствено общата ситуация на сигурност не обосновава по отношение на него реална опасност от тежки и лични заплахи по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Това обаче не означава, че молбата е изяснена по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Жалбоподателят твърди, че при връщане може да бъде лишен от свобода и в мястото на задържане да бъде изтезаван и насилван. Новата справка съдържа данни за физическо, включително сексуално насилие спрямо лица, задържани по обвинение в хомосексуализъм, за изтръгване на признания със сила, изнудване и унижително отношение. С оглед това следва да се извърши конкретна преценка дали при установяване на достоверността на личната история за него съществува реален риск от нечовешко или унижително отнасяне по чл.9, ал.1, т.2 от ЗУБ. Изводът за липса на подобен риск е направен преди да бъдат изяснени всички относими обстоятелства.

Следователно -жалбата е основателна и следва да се уважи-да се отмени в цялост на ответника, като преписката се върне на последния за ново произнасяне съобразно указанията. При новото произнасяне следва да бъдат обсъдени представените в съдебното производство доказателства, ведно с дадените във връзка с тях обяснения в съдебното заседание, както и съобразно принципа за забрана връщането на база на тези нови обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47-ми състав

РЕШИ:

По жалба на Ч. Б. Н., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на К.

ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №773 от 29.04.2026г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл.75, ал.1, т.2, вр. чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ, вр. с чл.9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне по задължителните указания в мотивите.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд. Преписи на страните.

Съдия: